

[Niels Andersen.]

huske på, som jeg også sagde ved førstebehandlingen, at hvis man skal have det samme provenu, betyder det, at de mennesker, der ikke får noget fradrag, kommer til at betale mere i skat, mens de mennesker, som omfattes af det, vi her gennemfører, altså nu kan påregne at få et fradrag i deres skattepligtige indkomst, der bevirker, at de kommer til at betale en noget mindre skat.

Jeg skal begrænse mig til at omtale de områder, hvor der er uenighed mellem regeringspartierne og oppositionspartierne. Det drejer sig for det første om spørgsmålet om børnefradrag. Her ønsker oppositionen, at børnefradragene for hele landet skal være af samme størrelse som i område A, for øjeblikket 600 kr. for det første barn, 1 300 kr. for 2 børn og 800 kr. for hvert efterfølgende barn. Hvis dette ændringsforslag bliver gennemført, betyder det, at finansministeren mister 30 mill. kr. i skatteprovenu, og man skal vel egentlig betænke, om man skal begynde at stykke det eventuelle overskud, der kommer på vor finanslov, ud på denne måde. Jeg tager næppe fejl, når jeg mener, at oppositionspartierne ved behandlingen af aktieselskabslovsforslaget i morgen også vil komme med et forslag om skattenedsættelse, og spørgsmålet må da blive, om man på denne måde skal plukke de midler, der muligvis bliver til rådighed, i stykker nu, eller om man skal gå til en nedsættelse i forbindelse med en samlet reform.

Man kan i øvrigt gøre forskellige betragtninger gældende vedrørende problemet om børnefradrag. Hvis man er indstillet på, at ligningsloven alene skal beskæftige sig med og tilvejebringe det rigtige ligningsgrundlag, vil det vel nok være rigtigt, at man har det ensartede børnefradrag. Man kan så eventuelt diskutere størrelsen. Derved vil man for de indtægters vedkommende, hvor de forskellige fradrag ikke kan indeholdes, klart få konstateret, hvilket socialt behov, der faktisk foreligger. På den anden side kan man hævde, at børnenes tarv skal tilgodeses gennem direkte børnetilskud og gennem direkte nedslag i indkomstskatten i forhold til det antal børn, der findes. Det er disse to retninger, man kan gøre gældende, når man taler om det, hvormed børnene

skal tilgodeses i skattemæssig henseende. Vi er fra regeringspartiernes side blevet enige om nu at gøre ordningen ensartet for hele landet, så der for det første barn kan fradrages 500 kr. og for hvert af de derefter følgende børn 700 kr. Om det er det endelige og det rigtige resultat, skal jeg slet ikke udtale mig om. Jeg betragter det kun som et stadium på vejen i den udvikling, vi er inde i med hensyn til den endelige skattereform.

Så er der det meget omtalte spørgsmål om nedslag for nyetablerede. Retsforbundet har absolut intet imod, at nyetablerede får en så gunstig udgangsposition, som det er muligt; jeg vil endda finde det rigtigt, at afskrivningsreglerne og loven om skattefrie investeringsfonds fuldt ud tilgodeser disses interesser. Jeg er endda af den opfattelse, at det er overordentlig få nyetablerede, der overhovedet er i stand til at bruge disse regler fuldt ud, og når det er tilfældet, må vi hævde, at en særlig skattebestemmelse om nedslag for nyetablerede, således som der har været, er overflødiggjort. Hvis det viser sig, at de love, som jeg før nævnte, fuldt ud tilgodeser, hvad nyetablerede kan magte, er specielle regler overflødig. Derfor synes jeg, vi skal vente med at se på det spørgsmål, til vi behandler næste års ligningslov. Hvis det faktisk viser sig, at nyetablerede ikke har kunnet udnytte de muligheder, de har — og i denne forbindelse vil jeg gerne minde om, at netop nyetablerede har det bedste grundlag at afskrive på — hvis det altså viser sig, at der faktisk ikke er behov derudover, er også dermed bevist, at den lovbestemmelse, man taler om fra venstres og de konservatives side, har overflødiggjort sig selv.

Den skattemæssige behandling af skatteydere, hvis indtægter går ned, er også et af de problemer, der særlig påkalder interesse. Her vil jeg minde om, at finansministeren i et samråd, vi har haft med ham, har givet tilsagn om, at der vil blive udsendt en vejledning til de lokale myndigheder om behandling af disse sager. Det skal være formålet med denne vejledning at tilvejebringe større ensartethed i de bevillingsmæssige afgørelser og at søge gennemført en lempeligere praksis end den, skattedepartementet hidtil har fulgt. Hermed har finansministeren i virkeligheden